

[Indenrigsministeren]

ling og samarbejdsform såvel mellem de enkelte sygehusenheder/afdelinger (inkl. private og statslige) i amtskommunen som mellem disse og udenamts sygehuse, herunder især de højt specialiserede og samtidig dyrere sygehusafdelinger, de såkaldte lands- og landsdelsafdelinger, som der ikke er behov for i hver sygehuskommune. En sådan samordning vil på samme tid kunne sikre befolkningen den bedst mulige service og tilgodese de økonomiske hensyn derved, at der gennemføres en rationel arbejdsdeling mellem de højt specialiserede og de mindre specialiserede sygehusenheder og dermed en hensigtsmæssig udnyttelse af speciallæger og af avanceret apparatur.

En bedre udnyttelse af ressourcerne i sygehusvæsenet vil efter udvalgets opfattelse tillige forudsætte *en mere generel omkostningsbevidst holdning hos sygehusvæsenets disponerende personalegrupper*, samt at dette personales faglige ekspertise inddrages i den eksisterende administrative rådgivning over for amtskommunens centrale sygehusforvaltning og politikerne.

Sammenfattende finder udvalget, at man må søge at *skabe en helhedsvurdering af sundhedsvæsenet*, der bedst muligt kan sikre, at den enkelte patient tilbydes netop de behandlings/plejeformer, som vedkommende individuelt har behov for (patienthensynet), og at patienten behandles på det billigste af de hertil kompetente niveauer (ressourcehensynet).

Planlægning.

Udvalget fremhæver, at disse hensyn (patient- og ressourcehensynet) inden for sundhedsvæsenet kræver, at planlægningssystemerne for sygehusvæsenet, praksissektoren og de offentlige sundhedsordninger (socialsundhedsområdet) såvel videreudvikles hver for sig som efterhånden sammenkobles til en samlet sundhedsplanlægning.

Sygehusplanlægningen må i fremtiden i højere grad end hidtil koncentreres om tilrettelæggelsen af selve sygehusfunktionen (bedre funktionel samordning) inden for de eksisterende rammer og i mindre grad om en udbygning af sygehuskapaciteten. Endvidere må sygehusplanlægningen angive opgavefordelingen og samarbejdsformen mellem de enkelte sygehusenheder/afdelinger i amts-

kommunen og mellem disse og lands- og landsdelsafdelinger.

Efter de ny lægeoverenskomster fra 1976 mellem lægeorganisationerne og den offentlige sygesikring skal overenskomstparterne foretage en planlægning af lægepraksis uden for sygehusvæsenet, herunder af antallet af og den geografiske fordeling af såvel alment praktiserende læger som praktiserende speciallæger.

Denne *praksisplanlægning* må samtidig tage hensyn til praksissektorens samarbejde med sygehusvæsenet og det kommunale sundheds- og socialområde. Gennem praksisplanlægningen må også tilgodeses hensynet til den geografiske fordeling af praktiserende læger, dvs. ønsket om at sikre befolkningen god og ensartet adgang til lægebehandling overalt i landet samt hensynet til praksissektorens medvirken i uddannelse af medicinalpersonale. Specielt mener udvalget, at der er behov for mere hensigtsmæssige samarbejdsformer mellem almen praksis og det primærkommunale social-sundhedsområde. Samarbejdet mellem de praktiserende læger og de kommunale sundhedsplejersker og hjemmesygeplejersker samt socialforvaltningens rådgivergrupper må lettes bl. a. ved, at det tilstræbes, at den enkelte sundhedsplejerske m. v. har patient/klientunderlag fælles med et begrænset antal lægepraksiser, hvorved kommunikationen mellem disse vil kunne styrkes.

En sammenkædning af planlægningen inden for de forskellige dele af sundhedsvæsenet forudsætter, at der tilvejebringes en større ensartethed bl. a. i planernes detaljeringsgrad, i planlægningsforudsætninger (befolkningsprognoser m. v.), samt at de forskellige planer så vidt muligt revideres samtidig. Endvidere må de enkelte planer gøre rede for, hvilken kapacitet m. v. de forudsætter i tilgrænsende sektorer. F. eks. vil behovet for praktiserende speciallæger afhænge af kapaciteten i sygehusambulatorierne.

Udvalget finder, at de centrale myndigheder bør udvide deres bistand og rådgivning af såvel teknisk, lægelig som anden faglig karakter til den enkelte amtskommune og kommune. Det vil bl. a. være en naturlig opgave for de centrale myndigheder i nært samarbejde med lokale brugere at iværksætte et udviklingsarbejde om planlægningsmetoder m. v., hvis resultater kan stilles til rådig-